

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

-----

Nr. 79.844 van 21 april 1999

A. 70.908/VI-13.395

In zake : **de vereniging zonder winstoogmerk "L'Oiseau Bleu",**

die woonplaats heeft gekozen bij  
Mr. Pierre DEROT, advocaat,  
Maria-van-Hongarijelaan 18/7  
1083 Brussel,

tegen :

**de Franse Gemeenschap**, vertegenwoordigd door haar Regering.

-----  
**DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,**

Gezien het op 10 september 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de vzw "L'Oiseau Bleu" de nietigverklaring vordert van de beslissing, op 12 juli 1996 ter kennis gebracht, waarbij de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap beslist haar erkenning in te trekken met ingang van 1 september 1996;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 september 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 3 maart 1999, de datum waarop de zaak tot de terechtzitting van 24 maart 1999 is uitgesteld;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DERoy, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. GERKENS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de voor het onderzoek van het verzoekschrift dienstige feiten uiteengezet zijn in arrest nr. 63.657 van 18 december 1996, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling wordt afgewezen;

Overwegende dat het onderwerp en de motieven van de bestreden handeling en van de beslissing van de Franse Gemeenschapsregering van 26 juli 1996 dezelfde zijn, zodat het beroep tot die beslissing moet worden uitgebreid;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent "aan het feit dat de bestreden administratieve handeling een schending inhoudt van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, dat ze met machtsoverschrijding of machtsafwending is uitgevaardigd en dat daarbij inzonderheid de rechten van verdediging met voeten worden getreden"; dat zij in een eerste onderdeel betoogt dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen zonder dat haar de mogelijkheid is geboden te worden gehoord in aanwezigheid van haar raadsman, zoals het algemene beginsel van bescherming van de rechten van verdediging vereist telkens als ten aanzien van een bestuursonderhorige een ernstige beslissing dient te worden genomen, en dat de omstandigheid dat ze zich vóór de erkenningscommissie heeft kunnen verdedigen daaraan niets afdoet, daar die commissie slechts een adviesorgaan is; dat ze in een tweede onderdeel betwist dat haar in de bestreden handeling verweten wordt "dat de begunstigden van de hulpverlening worden gebruikt, of zelfs bijna worden gemanipuleerd, om zichzelf te verdedigen (...), wat strijdig is met de kind-vriendelijke pedagogische houding die de Franse Gemeenschap mag verwachten van de (...) instellingen", terwijl "de uitoefening van de rechten van verdediging (...) op generlei wijze (mag) worden belemmerd, zelfs wanneer zulks niet vanzelfsprekend is, door enige beperkende overwegingen vanwege de overheid waartegen men zich verdedigt"; dat de verzoekende partij in haar processtukken betoogt dat ze zich ernstig benadeeld acht in zoverre het advies van de erkenningscommissie haar niet is medegedeeld, terwijl de verwerende partij "de gelegenheid (heeft) gehad het door haar aangevoerde bewijsmateriaal te denigreren of terzijde te schuiven (...)"

Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte aanvoert dat het middel niet-ontvankelijk is omdat het niet aangeeft welke wetsbepalingen zouden zijn geschonden; dat het onderzochte middel inderdaad niet ontleend is aan schending van een geschreven rechtsregel, doch van een algemeen rechtsbeginsel; dat hoewel het verzoekschrift enigszins dubbelzinnig gesteld is, er duidelijk uit blijkt dat het middel ontleend is aan de omstandigheid dat de verzoekende partij niet op regelmatige wijze is gehoord; dat het middel ontvankelijk is;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de bestreden handeling een ernstige maatregel bevat die is genomen als gevolg van de houding van de verzoekende partij; dat een zodanige maatregel op grond van het beginsel "audi et alteram partem" in de regel niet mag worden getroffen zonder dat de betrokkene zich voorafgaandelijk heeft kunnen verklaren; dat in het onderhavige geval de verzoekende partij op 1 februari 1995 een ingebrekestelling heeft ontvangen waarin de verwijten worden gepreciseerd die gemaakt worden ten aanzien van de residentiële dienst die ze leidt, zulks in het licht van de verplichtingen die haar zijn opgelegd bij het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 7 december 1987 betreffende de erkenning en de toekenning van toelagen aan de personen en diensten belast met begeleidingsmaatregelen voor de jeugdbescherming; dat ze daarop geantwoord heeft op 24 april 1995; dat de verwerende partij op 8 juni 1995 het bestuur Hulpverlening aan de Jeugd uitdrukkelijk opgedragen heeft rekening te houden met die informatie bij het controleren van de antwoorden die de verzoekende partij verstrekt heeft op die ingebrekestelling; dat de directrice van de verzoekende vzw tijdens de inspectiebezoeken van 2 en 3 mei 1995 gehoord is en toegegeven heeft dat sommige verwijten die

haar werden gemaakt juist waren naar de feiten; dat de directrice nogmaals gehoord is tijdens het inspectiebezoek van 17 oktober 1995; dat de raadsman van de verzoekende partij op 22 september 1995 gehoord is door de diensten van de verwerende partij en zijn standpunt uiteengezet heeft in een brief van 6 november 1995, die een rechtzetting van 16 bladzijden bevatte; dat het bestuur Hulpverlening aan de Jeugd op 12 december 1995 aan de raadsman van de verzoekende partij heeft laten weten dat een nieuw onderhoud onnodig leek, maar dat het door de raadsman samengestelde dossier zou worden overgezonden aan de erkenningscommissie indien deze de situatie van de verzoekende partij diende te onderzoeken, dat in dat geval de directrice zou worden gehoord en dat het haar vrijstond een kopie van het laatste syntheseverslag te verkrijgen; dat de directrice van de verzoekende vzw, die haar dossier had aangevuld, op 1 april 1996 in aanwezigheid van haar raadsman gehoord is door de commissie; dat de raadsman op 10 april 1996 "een duidelijker en nauwkeuriger exemplaar van het dossier" heeft bezorgd; dat aldus blijkt dat de verzoekende partij ruimschoots de gelegenheid gehad heeft om haar standpunt uiteen te zetten en nadere uitleg te verschaffen in de verschillende fasen van de rechtspleging; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat uit het dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij zou zijn verhinderd haar recht op een contradictoir debat uit te oefenen; dat het tweede onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent "aan het feit dat de bestreden

administratieve handeling een schending inhoudt van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, dat ze met machtsoverschrijding of machtsafwending is uitgevaardigd, en inzonderheid aan de schending van het beginsel dat een administratieve overheid, vóór ze een beslissing neemt, moet nagaan of de feiten en inlichtingen waarop ze haar beslissing wil baseren waar zijn en juist zijn, vooral als die beslissing ernstige gevolgen heeft voor een bestuursonderhorige, en zeker als die feiten - die de vorm van verwijten aannemen - formeel betwist worden, alsook aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; dat ze inzonderheid de feitelijke juistheid betwist van de verwijten inzake de herhaalde fysieke mishandeling en de gedragingen waarbij de rechten van de haar toevertrouwde kinderen en adolescenten met voeten zijn getreden, inzake het tekortschieten van het bestuursteam op het stuk van de omgangsvaardigheid en het gemoedsevenwicht, inzake haar eigen problemen en die van het personeel in conflictsituaties, inzake de onbekwaamheid van de instelling om te zorgen voor een kwalitatief hoogstaande pedagogische begeleiding van de kinderen en de noodzakelijke voorwaarden te scheppen voor hun lichamelijke en psychologische ontplooiing, inzake de gebrekkige werking als gevolg van de grote mobiliteit van het personeel, en inzake het feit dat de begunstigden van de hulpverlening door haar met het oog op zelfverdediging worden gebruikt, of zelfs bijna worden "gemanipuleerd"; dat ze tot slot stelt dat de verwerende partij daaruit niet mocht afleiden dat het bestuursteam een gebrek aan beroepsernst kan worden verweten; dat de verzoekende partij in haar processtukken tevens betoogt dat de kritiek betrekking heeft op de bestreden handeling in haar geheel en op de beoordelingen vermeld in de motivering, en dat ze "gelet

op het arrest dat de Raad van State in de rechtspleging tot schorsing heeft gewezen" besloten heeft zich tot de strafrechter te wenden met burgerlijkepartijstelling wegens valse verklaringen, valsheid in geschrifte en gebruik van valse geschriften, en eventueel wegens nog andere strafbare feiten, en dat bijgevolg de uitspraak over het onderhavige beroep zal dienen te worden uitgesteld totdat over de strafzaak is beschikt; dat ze in haar laatste memorie erop wijst dat een zeer lange klacht met burgerlijkepartijstelling is uitgewerkt, doch nog niet is kunnen worden ingediend;

Overwegende dat op de terechtzitting is bevestigd dat tot op heden nog geen enkele klacht is ingediend of burgerlijkepartijstelling is geschied; dat voorts vaststaat dat geen enkele valsheidsprocedure in gang is gezet; dat er derhalve geen enkele grond is om de uitspraak uit te stellen;

Overwegende dat de bestreden beslissing de toepasselijke wetsbepalingen vermeldt en de precieze feiten en overwegingen aangeeft waarop ze gebaseerd is; dat de beslissing aldus voldoet aan de vormvereisten voorgeschreven bij de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991;

Overwegende dat de bestreden beslissing, die is genomen conform het met redenen omklede advies dat de erkenningscommissie op 29 april 1996 heeft verstrekt, gebaseerd is op een geheel van acht verwijten gegrond op de gedane constataties en op de getuigenissen ingewonnen door hoofdinspectrice DE SUTTER, welke constataties en getuigenissen ze heeft opgetekend in omstandige verslagen van 4 mei 1995, 21 september 1995 en 23 oktober 1995, die bij het dossier zijn gevoegd; dat de verzoekende partij, die zich ertoe bepaalt op summiere wijze te beweren dat valsheid is gepleegd, noch

in het door haar op 10 april 1996 aan de erkenningscommissie bezorgde dossier, noch vóór de Raad van State het bewijs levert dat de tegen haar ingebrachte feiten onjuist zijn; dat ze zelfs niet voorstelt dat bewijs te leveren met de haar ten dienste staande middelen; dat de verwerende partij, door tot de conclusie te komen dat het bestuursteam van de verzoekende partij "een gebrek aan beroepsernst kan worden verweten" en niet heeft voldaan aan "de algemene voorwaarden inzake de erkenning bepaald in het besluit van 7 december 1987, inzonderheid de artikelen 8, 2°, en 10, § 3", bijgevolg geen dwaling omtrent het recht of een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling heeft begaan;

Overwegende dat het middel niet gegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op eenentwintig april 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,  
HANSE, staatsraad,  
LEWALLE, staatsraad,  
mevr. NOTEBAERT, griffier.

**De Griffier,**

**De Voorzitter,**

**Chr. NOTEBAERT.**

**Ch.-L. CLOSSET.**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,  
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,  
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.